

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΔΑΔΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

‘Ο Γιάνης κι’ ο Μαρής,
μιλούνε κι’ άπορείς.

Α. — Τά ξέρεις; ‘Ακατάσχετος ό λαϊκός ό χείμαρρος,
κι’ ό Μίμης ό μικρούτσικος πάει νά γένη Μίμαρος
Σβορώναρς, Λουκάταρς
καί μούργος Μουφερράταρς,
γραμμή κορδοναρούμπαρς
καί Βινιεράταρς.
Λουκάταρς Σουλτάναρς
κι’ ‘Αντώναρς καρβούναρς,
‘Ξεσπάθωσε κι’ ό Γιάναρς
ό φοβερός Δεστούναρς,
καί μετ’ αὐτοῦ νά μάθης
‘Ξεσπάθωσαν κι’ οἱ άδελφοί Νικόλκος καί Στάθης.

Λουκάταρς, ‘Αντώναρς καί τοῦ Μεχμέτ ή φέσα
νά μή φοβᾶται κι’ ἔχουμε μαζί μας καί τόν Μπλέσσα
κι’ ἐδόξασα τόν κύσανό
κι’ εἶπ’ ἄς πεθάνω τώρα,
π’ ό Μπλέσσας με τόν Καμπανό
γλυκοφιλιῶνται φόρα.

Λουκάταρς, ‘Αντώναρς, λέγε καί μήν τά χάνης
μ’ ἐμᾶς ή Κάτου Λειθαθώ, μ’ ἐμᾶς κι’ ό Θεοφάνης.

Κουκουπι δέ γλυτρώνει,
τοῦς φάγαμ’ ἐντελῶς,
μ’ ἐμᾶς εἶναι κι’ οἱ Πρόνοι
κι’ ό Κρούγερ ό Τραυλός.
‘Η Μέκα μας γενναίως
εἰς νίκην προχωρεῖ,
κι’ ό δήμαρχος ματαίως
τό φέσι της βαρεῖ.

‘Ο λαϊκός ό χείμαρρος τὰ πάντα θά σαρώσῃ,
καί Μουφερραταρούμπαρς δρυμὺς θά ξετρυπώσῃ.
‘Εμεῖς δὲ θέλουμ’ ὑπουργοὺς νάχουν Εὐρώπης τρόπο,
θέλουμ’ ἀνθρώπους σὰν ἐμᾶς ποῦ νά πονοῦν τόν τόπο.
Θέλουμ’ ἀνθρώπους νά γρικοῦν τό καθε μοιρολόι
κι’ ὄχι αὐτοὺς ποῦ τοὺς μιλεῖς καί βγάνουν τό ρωλόι.
Θέλουμε χέρι, ἀρρωγὴν στὸν τόπο μας νά δώκῃ
σ’ ὥρες ποῦ κηρυγίωμαστε ἀπὸ τό Θεοτόκη,
κι’ ὄχι μούδερτους ὑπουργοὺς προθύμους νά ψηφᾶνε,
ἀκόμα καί τὰ σπῆττα μας στὴν Κέρκυρα νά πᾶνε.

‘Αλάργα. μωρὲ Γιάνη μου, χίλις φορές ἀλάργα
ἀπὸ ‘Ρουμάνου ἀπονιά,
ποῦ θέλει κι’ ή Κεφαλλονιά
νά γένῃ σὰν τὴ Πάργα,
κι’ αὐτὸς νά μείνῃ μόνος του νά μᾶς ὀρίζει ὅλους,
ὅπως τοὺς σκλάβους ό Χαμίτ κι’ ό Τσάαρς τοὺς χαχόλους.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥΛαός, λαός, λαοφάνος
παράδειγμα θά δώκῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΛΣ4Υ1Φ20023

καὶ γενικὸς τσεκούραρος
κατὰ τοῦ Θεοτόκη.
Ἦρθ' ὁ Ἀντώνης γάταρος
τοὺς ποντικούς νὰ πνίξη,
κι' ἰδοὺ κι' ὁ Βινιεράταρος
τὴ φτώχεια νὰ βαστήξῃ.
Τῆς νίκης ὑποφαίνεται
ἡ ἔνδοξος ἡμέρα
καὶ Μομφερράτος γένεται
ὁ κόσμος πέρα, πέρα.

Γ. — Μὴ μοῦ τὰ λές, μὴ μοῦ τὰ λές
κι' εἶναι τρανὸ τὸ πάλεμα.
ἄσε μου τίς ὑπερβολές
νὰ μὴ μᾶς βγοῦν ἀνάλαιμα.

Ζήτω κι' ὁ Μομφερράταρος κι' ὁ Βινιεραταρούμπαρως.
ἀλλὰ στὴ μέση δυστυχῶς εἶναι καὶ ταλαρούμπαρως
κι' ἂν δι' αὐτοῦ ἡλεκτρισθῇ ὁ κάθε φτωχοκούμπαρως
ἐπέερχεται χαλαλὸν καὶ γκρεμισιὰ καὶ τούμπαρως.

Τί βγαίνει ὄξου νὰ μοῦ λές Λουκάταρος καὶ Μάκαρος
ποῦ ἄμα βγῇ ὁ δέκαρος,
ὡς εἶδες κόλα καὶ βεργὶ νὰ πιάσῃ τὰ πουλάκια μας,
ζωὴ στὰ ζιμπιλάκια μας!
Π' ἀκούω ποῦ φωνάζουνε χωρὶς καὶ πολιτεία,
κάτου τὸ μονοπώλιο κι' ἡ ἀριστοκρατία,
ἀλλὰ γιὰ τὸ ἁμαρτίες μας εἶναι καὶ καρναβάλι
ποῦ κομφετὶ ὀλοῦθετε θὰ ἰδῇς μὲ τὸ τσουβάλι.

Μ. — Δὲν πιάνουν τύπο τὰ λεφτὰ σ' ἓνα λαὸ ποῦ βράζει
στὴ θάλασσα θὰ πέφτουνε ὅσα καὶ νὰ μοιράζῃ.
Ἐξύπνησ' ἡ Κεφαλληνία
κι' ἦρθε στὴν αἴθυσή της.
ὡσὰν τὴν κάτασπρη χειρὶ
θῶν' ἡ συνειδήσή της.
Ἐξύπνησ' ἡ Κεφαλληνία· κι' ἀγρία ὡς ὁ λέων
θυμᾶται τὸν ξεφτελισμὸ καὶ δὲν πουλιέται πλέον.

Βρὲ χαζὲ καὶ μπεζεθένη.
ποιὸς θὰ πάρῃ πληρωμὴ
σ' ἐπεχὴ ποῦν ἐκθεμένη
τοῦ νησιῶ μας ἡ τιμὴ;

Ποιὸς μπορεῖ νὰ λησμονήσῃ
τὴν ὑπερηφάνειά μας,
καὶ τὸ αἶμα πῶχει χύσει
ἡ γλυκεῖα Κεφαλληνία μας
ναὶ σ' ἐποῦτον τὸν αἰῶνα
καὶ στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς,
γιὰ νὰ στέκεται ἰσορῶνα
τῆς τιμῆς καὶ λεβεντιάς;

Στὸ νησι π' ὅλο γεννηθῶνται
παλληκάρια ζηλευτὰ
ποῖ θὰ πᾶνε νὰ πουλιῶνται
γιὰ χαμέρπειας λεφτὰ;
Ἀνεκτίμητοι Φραγκάδες
πῶχουν αἶσθημα καὶ νοῦ,
ἡ γενναῖοι Διληνάδες
τὰ λιοντάρια τοῦ βουνοῦ;
Ποῖ θὰ πουληθῶνε, Γιάννη
στὸν καφὲ τὸ μερακλή;
οἱ φιλότιμοι Τρουγιάνοι
ἡ φωστήρες Φαρακλαιοί;

Πέντε θωρηκτὰ γιγνῶνται
ὅλο λίρες ἀγγλικές
δὲν περνοῦν στὰ Βαρτσαμάτα
ποῦν ψυχὲς ἡρωϊκὲς
Οἱ Ῥαζάδες κι' οἱ Δαυγάδες
Κεφαλλῆνες ζηλευτοί,
δὲν πουλιῶνται γιὰ παράδες.
εἶναι γίγαντες κι' αὐτοί.
Τῆς περήφανῆς μας γέννας
λάμπουσιν αἱ ἀρεταί,
κι' οὔτε Φαρσινὸς κανέναν
ἐπουλήθηκε ποτὲ.

Τὰ Λειβαθινὰ τὰ χέρια
θὰ δεθῶνε μὲ παρὰ
ποῦν ἀτίμητα ξιφτέρια
στοῦ πελάου τὰ νερά;
Ἐντιμοὶ Καραβισιάνοι
ἡ λεβέντες Σπαρτινοί,
δὲν θ' ἀκούσκανε βρὲ Γιάννη,
τῆς πατρίδος τὴ φωνή;
Ἡ Λακύνθρα; Τὰ Κοριάννα;
Οἱ Σαρλάδες τοῖς χροασί,
θὰ θελήσουν νάχῃ γάνα
τὸ μεγάλο μας νησι;

Ποῖ θὰ δείξουν ἀτιμία
καὶ κατὰμαυρη καρδιά;
Ἡ πιστὴ Εἰκοσιμία
μὲ τὰ ἐντιμα παιδιὰ;
Κι' ὁ Λυρδάς καὶ τὰ Βλαχάτα
τὸ φιλότιμο κρατοῦν
σὰν τὰ μῆλα τὰ ὄρσάτα
ποῦ στὰ θένδρα τοὺς κυττοῦν,
Στὸν Ἑλθὸ θ' ἀγοραστοῦνε
καὶ θὰ πέσουν χαμηλὰ,
παλληκάρια ποῦ βαστοῦνε
τὸ φιλότιμο ψηλά;

Στὰ Μαυράτα, στὰ Χιονάτα
καὶ σ' Ἑλθοῦ περιχίς,
δὲν περνοῦν τὰ καλωνάτα
π' ἀγοράζουμε ψυχές.
Σκαλισιάνοι καὶ Προνωῖτες
πέρνουν χοῦμα δουλικό,
πῶφυγάδευσαν ἐτότες
τὸ στρατὸ τὸν ἀγγλικό;
Στὸ χωριὸ τ' Ἀρακλυσιάνου,
Σκάλας, Βάλτας, Κορωνῆς,
γιὰ τὸ κέφι τοῦ Ρουμάνου
δὲ λερώνεσθαι κανεῖς.
Δεῖχτε τὸν ἐγωῖσμὸ σας
Κεφαλλῆνες ἀγαστεῖ,
τὸ πολὺ φιλοτιμὸ σας
πέρα πέρα ν' ἀκουστῇ.

Πὸ νησι τὸ τιμημένο ποῦ μεγάλους γεννᾷ,
δὲν συνήθισε ποτὲ τοῦ σὲ πασσὰ νὰ προσκυνᾷ.
Ὁ λαὸς μας δὲν τὰ χάνει
ἔχει δύναμη μεγάλη,
κι' ὅ,τι ἔκαμε ξεκάνει
ἀπὸ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη
Δὲν εἶν' ἐκλογίς ἐποῦτες εἶν' ἀνώτερος ἀγών.
πρόκειται, Κεφαλληνία, νὰ τινάξῃς τὸν ζυγόν,
κι' ὑπερήφανη νὰ δείξῃς δεξιὰ κι' ἀριστερά,
πῶς δὲν εἶσαι, ὅπως σ' εἶπαν, πουλημένη στὸν παρὰ.

Ὁ λαὸς δὲν τῶνε νύσταει ποῦ ἐδέθηκε πολὺ,
τὸν ἔσφιξε ἡ κατὰμαυρη καρδιά καὶ μονάχα
Ὁ λαὸς δὲν τῶνε νύσταει ποῦ ἐδέθηκε πολὺ,
τὸν ἔσφιξε ἡ κατὰμαυρη καρδιά καὶ μονάχα
Ὁ λαὸς δὲν τῶνε νύσταει ποῦ ἐδέθηκε πολὺ,
τὸν ἔσφιξε ἡ κατὰμαυρη καρδιά καὶ μονάχα

ἀλλὰ τώρα θὰ ξεπλύνῃ
τὸ σημάδι τὸ κακὸ,
καὶ καφρὲ δὲν ξαναπίνῃ
στὸ τρανὸ τ' ἀρχοντικό.

Ὁ λαὸς ἀδυνατίζει ἀπ' αὐτὸ τὸ καὶμάκι
καὶ φωνάζει στὸ Ῥωμάνο καὶ στὸ γέρω Παναγάκη,
Παναγάκη, Παναγάκη
ποῦ ὁ Ἄθως σὲ τραβᾷ,
σιὰς τὴ γούνα σου λιγάκι
γιατὶ σῶρεται στραβά.
Ἀσχημὴ στιγμή εὗρθε μετ' αὐτοῦ νὰ σὲ προσλάβῃ.
κι' ἦταν κρίμα τέτοια γούνα, τέτοιο τίναγμα νὰ λάβῃ!

Ὁ λαούραρος φωνάζει
στὸ Μενέλαο μὲ νάζι.
Ἄχ καὶ βλάχ Μενελαγάκια
κι' ἂν σοῦ τήνε πάρουμε!
ὅλο μὲ τὰ κρεμμυδάκια
θὰ σὲ σφιγάρουμε.
Μενελίκο, Μενελίκο,
πάρ' τὴ τζάντα σου καὶ σήκω.

Ὁ Λαούραρος φωνάζει· κάτου τὸ μονοπουλιό.
Μαυροκέφαλε καὶ Κόντε θὰ σὰς στείλουμε σχολιό.
Γιὰ τοῦ λαοῦ τὰ ῥέμματα,
Μέκας ἀρμόζει θρόνος.
ἡ γούνες καὶ τὰ στέμματα
εἶναι τοῦ μεσαιῶνος.
Ἐμεῖς ποῦ παρατρέχουμε
ζυπόλυτοι στὸ μπόντε,
καμμιὰ δουλειὰ δὲν ἔχουμε
νὰ μπλέξουμε μὲ κόντε.
Μπορεῖ νὰ συγνωμῆσκανε ψειρῆδες καὶ κεντίκια;
Εἶναι σὰ νάβγουν ἀγκαζὲ οἱ γάτοι μὲ ποντήκια!

Λοῦσο πολὺ μοῦ φαίνεται νὰ μᾶς χαϊδέψῃ κόντες.
Γ. — Ξέρεις τὰ σπουδαιότερα; Ἦρθε κι' ὁ Νεγροπόντες,
ἀλλὰ δὲν ἦρθε γιὰ κακὸ. Ἦρθε νὰ κάμῃ χάρι.
Ἦρθε νὰ ἰδῇ πῶς ὁ παπᾶς τ' ἀντίδωρο μοιράζει.
Ἦρθε νὰ ἰδῇ φλεγόμενος ἐκ τῆς φιλοπατρίας,
πῶς γίνεται τὸ μάθημα τῆς κ ε φ α λ ο μετρίας.
Καὶ θὰν τὸ μάθῃ εὐκολα, χωρὶς πολὺ πιπέρι.
μὲ τὸ Ῥωμάνο δάσκαλο θὰ βγῇ κι' αὐτὸς ξιφτέρει.

Μ. — Δώδεκα χρόνια πού κρατῶ στὰ χέρια τὸ καλάμι,
ποτέ δὲν εἶπα στὸ λαὸ ἐνάντιο νὰ κάμῃ·
πάντα τὸν ὑπεράσπισα, πάντα τὸν προστατεύω
γιατί κι' ἐγὼ φτωχότερος στὴ φτώχεια του πιστεύω.
Δὲν σὰς μιλῶ κομματικὰ γιατί δὲν περιμένω,
οὔτε τὴν πρώτη τοῦ μηνὸς ὑπάλληλος νὰ γένω,
οὔτε καὶ στὸ « Ζιζάνιον » τόσον καιρὸ πού βγαίνει,
βρεθήκανε συμφέροντα καὶ στίχοι πληρωμένοι.

Λοιπὸν λαὸς περὶφανε σοῦ ξαναλέω πάλι:
πὼς βγαίνω φόρα μάσκαρα καὶ κάνω τὸ ντελάλη,
γιατί στὸν κόσμον πού γυρνῶ δὲν ἀγοικᾶω ἄλλο
γι' αὐτὸ τὸ τίμιον νησί τ' ἀνδρεῖο καὶ μεγάλο,
παρὰ πῶς εἶναι δύστυχο καὶ περιφρονημένο,
καὶ σ' ἓνα μόνον ἄνθρωπο γιὰ χρῆμα πωλημένο.
Καὶ σεῖς ἂν εἴσαστ' ἐντιμοὶ Κεφαλλονιταράδες,
δείξετε πὼς τοὺς ψήφους σας δὲν πέρνουν εἰ παράδες,
κι' ἐκεῖνο πού σὰς γράφανε σὲ οὐλα τ' ἄλλα μέρη,
ξυπνήστε νὰν τὸ σβύσετε μὲ διαμαντένιο χέρι.
Ναὶ νικηταὶ περὶφονοῖ τοῦ Ἀλά καὶ τοῦ Πέτα,
δοξάστε τὴν πατρίδα σας κι' ἀκούστε τὸ Μολφέτα.

— × × × × —

* Ἄσμα ντελικάτο,
γιὰ τὸν Κοσμετάτο.

Τὸν βέκτην μας τὸν δήμαρχον συγχαίρει τὸ « Ζιζάνιον »
πού ἐχρησιμοποίησε τόσο λαμπρὰ τὸ δάνειον
ἐξωραίσας ἀληθῶς τῆς πόλεως τὰ κέντρα
καὶ καταστρέψας αἰθωρεῖ
μὲ τὸ τσεκούρι τὸ βαρὺ,
τρακόσια τόσα δέντρα.

* Ἐτσι χαλιέται, κύριαι, τὸ χρῆμα στὰ Παρίσια·
βγαίνουν τὰ δέντρα τὰ στραβά καὶ μπαίνουνε τὰ ἴσια.

Κι' ἔλεγαν τὰ μαῦρα δένδρα πεσωμένα κατὰ γῆς·
« θύματα κι' ἐμᾶς ἀθῶα τῆς δημαρχικῆς στοργῆς,
ὕστερ' ἀπὸ τόσους χρόνους, μᾶς πετᾶνε μ' ἀπονιὰ
νὰ κασῶμε γι' ἀλυσίβα τσ' Ἀφροδίτης τῇ γωνιά ! »

Δυστυχία στὰ πλατάνια καὶ στὰ δένδρα τὰ παλιὰ,
καὶ χαρὰ στυγρὰ ἐργολάβους πού δὲν εἶχανε δουλειά.
Μὰ κι' αὐτὴ τοῦ πολυγώνου, τί ἰδέα θαυμαστή·
νὰ ψηλώσῃ λιγουλὰκι καὶ μὲ χῶμα νὰ χωστῇ !

Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω
τοῦ δημάρχου τὴ βουλή·
μόνο γιὰ τὸν ἐργολάβον
ἐκατάλαβα πολὺ.

Κι' ἐκατάλαβα προσέτι πὼς τῶν δένδρων ὁ ἀγὼν
γίνεται κατεσπευσμένως ἐνεκεν τῶν ἐκλογῶν.

Γράφω κι' ἓνα θούριον,
διὰ τὸ Ληξούριον.

Συμφορὰ κρύα γῆ τὸ σκεπάζει
τὸ Ληξούρι πού πάντα πενθεῖ,
κι' ὁ λαὸς Μονοκροῦσο φωνᾶζει,
κι' ὁ λαὸς Μονοκροῦσο ποθεῖ.
Προχωρεῖτε λοιπὸν Μονοκροῦτοι,
στὸν γελοῖον τῆς κάλπης χορὸ,
μὰ κι' αὐτὸ τοῦ Πανάγου τὸ μούσι
μὴν τ' ἀφήστε νὰ γείνῃ ψαρὸ.
Εἶν' κηλὸς ὁ Παγῆς ὁ καυμένος,
τὸ κακὸ δὲν ποθεῖ κανενὸς,
εἶναι πάντα ὥραϊα ντυμένος,
σὰν ἀρχαῖος ἱππότης τρανός.
Μὰ καλλίτερος εἶν' κι' ὁ Βασίλης
πῶχει γράμματα, γνῶσι, σπουδῇ,
καὶ λαὸς μὴν ξεχνᾷς πὼς ὀφείλεις
νὰ ψηφᾷς ἓνα τέτοιο παιδί.
Καὶ τὸ Μύδρο ποτὲ μὴν ἀφήσης
πού μεγάλας ἰδέας γεννᾷ·
εἶν' κι' αὐτὸς καλοκάγαθος φύσις
καὶ πονεῖ τὸ λαὸ πού πεινᾷ.
Διὰ δὲ τὸν λεπτὸν Μαντζαβῖνον,
πού σ' ὀλόβαθα πλέει νερό,
νὰ σκεφθῇς μοναχὸς δι' ἐκεῖνον
πού τὸν ξέρεις κι' ἀπ' ἄλλῃ φορὰ,
Δόσε, δόσε λοιπὸν τὸ γιουροῦσι
κι' ἂν δὲν εὕρῃς μονέδας βυζί,
νὰ ψηφίσῃς τσαροῦχι καὶ μούσι,
νὰ ψηφᾷς καὶ τοὺς πέντε μαζί.

— × × × × —

Τὰ Σχιμικά
ἐκλογικά.

* Ἐγειν' ὁ λαὸς τῆς Σάμος ἓνα σῶμα μιὰ ψυχὴ
μὲ ἀπόφαση νὰ ρίξῃ τοῦ Βρυώνη τὴν ἀρχή.
Ἦ ὁρὰ τοῦ Μιλτιάδη ἦτανε θαυματουργία,
κι' ἔκαμε νὰ φιληθοῦνε ὁ Κουτσὸς μὲ τὸ Σουγιᾶ.
Ἦ φωνὴ τοῦ Ποταμιάνου δυνατὴ καὶ σιδερένια,
κατετρόμαξε τὸ Στάθη καὶ τοῦ κούνησε τὰ γένια·
κι' ὁ Βρυώνης πῶχει γνῶσι καὶ πολὺ σοφὸ κρανίον,
ἐκατόρθωσε νὰ γίνῃ στὸ Πυργί τηλεφωνεῖον·
κι' ἐπειδὴ σ' αὐτὰ τὰ χρόνια
πανταχοῦ τὰ τηλεφώνια
τάχουνε σ' ἐφαρμογῇ,
ἦταν' ἔλλειψις μεγάλη πού δὲν εἶχε τὸ Πυργί
γιὰ νὰ μᾶς τηλεφωνοῦνε αὐθωρεῖ καὶ στὸν ἄερα,
πόσες γίδες καὶ κατσίκια κλέφτονται σὲ μιὰν ἡμέρα.

